

РЕШЕНИЕ

№ 1053

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 27.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9360** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 250 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба от Б. К. Т. от [населено място], чрез адв. М. С. срещу Заповед № 1-2255/18.03.2013г. на главния директор на главна дирекция "Изпълнение на наказанията" в Министерството на правосъдието, с която е прекратено служебното му правоотношение като полицаи – надзирател I степен в ЗО „Атлант” I-ва категория към затвора [населено място].

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при неспазване на установената форма и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

В с.з. жалбоподателят чрез процесуалният си представител адв.С. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноси. Представя писмени бележки.

Ответникът – главният директор на главна дирекция "Изпълнение на наказанията" към Министерството на правосъдието чрез юрк. Л. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № 1-2255/18.03.2013г. на главния директор на главна дирекция

"Изпълнение на наказанията" в Министерството на правосъдието е прекратено служебното правоотношение на полицаи Б. К. Т. – надзирател I степен в ЗО „Атлант” I-ва категория към затвора [населено място]. Служебното правоотношение е прекратено на основание чл.13, ал.2, т.4 и чл.19, ал.2 ЗИНЗС, вр. чл. 245, ал. 1, т. 7, б. "д" от ЗМВР – установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение и решение № 5940/24.09.2004г. по НОХД № 2625/2004г. на РС - Плевен.

Видно от мотивите на обжалваната заповед, а и от представените по делото доказателства с писмо с вх.№ 12540 от 02.11.2012г. от Директора на Главна дирекция „ИН” -МВР, с което се уведомява Началника на затвора, че жалбоподателят е участвал в конкурсна процедура за назначаване работа въпреки влязлото в сила решение № 5940/24.09.2004г. по НОХД № 2625/2004г. на РС – Плевен, с което на последният по реда на чл.78а НК е наложено административно наказание „глоба в размер на 500 лв.” за извършено престъпление по чл.343б НК. Т.е при назначаването служителят и е представил неистински или подправен официален документ, а именно свидетелство за съдимост № 817/12.03.2004г. на Районен съд – Троян, от което не се установява Т. да е осъждан и да има наложени административни наказания по реда на чл.78а от НК. С оглед това е изискана справка за съдимост за лицето от Бюро съдимост при РС –гр.Т.. Видно от получената с рег. № 526/28.11.2012 г., полицаи Т. не е осъждан. Видно от изисканата справка за съдимост с рег. № 977/14.08.2012 г. от Районен съд Ловеч, относно осъждания и наложени административни наказания по реда на чл. 78а от Наказателния кодекс /НК/, на полицаи Т. е наложено административно наказание „Глоба в размер на 500 /петстотин/ лева”. Същото е наложено на основание чл. 343б, ал. 1, във връзка с чл. 78а от НК, за деяние извършено на 05.05.2004 г. в [населено място] поради управление на МПС - лек автомобил марка „Мерцедес” с ДК [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта 1.7 промила. Предвид констатираното несъответствие ГДИН повторно е изисквала от Районен съд Троян актуална справка за съдимост на лицето. Съгласно посочените в писмо № 35/10.01.2013 г. на Районен съд Троян данни, с молба вх. № 4362/10.08.2012 г. полицаи Т. е изискал да бъде унищожен Бюлетин № 100158/26.10.2004 г. за наложеното му административно наказание по чл. 78а от НК, тъй като са изтекли седем години от датата на влизане в законна сила на Решение № 5940/24.09.2004 г. по НОХД № 2625/2004 г. на РС - П.. По повод молбата му със заповед № 241/17.08.2012 г. на председателя на РС - Т., на основание чл. 31, ал. 1 от Наредба № 8/26.02.2008 г. за функциите и организацията на дейността на бюрата за съдимост, чл. 44 от Наредбата за реда за организирането, обработването, експертизата, съхраняването и използването на документите в учрежденските архиви на държавните и общинските институции и чл. 49 на Закона за Националния архивен фонд е назначена експертна комисия, която да унищожи бюлетините с изтекъл срок на съхранение. Предвид това на 19.11.2012 г. бюлетинът е унищожен, което е довело до несъответствия в издадените справки за съдимост с рег. № 977/14.08.2012 г. от Районен съд Ловеч и с рег. № 526/28.11.2012 г. от Районен съд Троян.

По делото е приета цялата административна преписка и представените с жалбата доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Видно от отбелязването върху заповедта, същата е връчена на жалбоподателя на

02.09.2013г., жалбата е подадена на 16.09.2013 г., в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146, следователно съдът дължи преценка дали заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма, при спазване на административно производствените правила и материалноправните разпоредби и дали е издадена при съответствие с целта на закона.

Тази преценка съдът следва да направи като съобрази приложимостта на разпоредбите на част трета, глави петнадесета - двадесета от Закона за Министерството на вътрешните работи, приложими съобразно препращащата норма на чл. 13, ал.2, т.4 и чл.19, ал.2 ЗИНЗС.

На първо място съдът дължи преценка на обстоятелството дали оспорваната заповед е издадена от компетентен орган. Видно от представените по делото доказателства към датата на издаване на оспорваната заповед, а именно 18.03.2013 г. жалбоподателят е заемал длъжността надзирател I –ва степен в ЗО"Атлант" I-ва категория към Затвора в [населено място].

Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е издадена от главния директор на главна дирекция "Изпълнение на наказанията", който съобразно чл. 13, ал.2 , т.4 от ЗИНЗС е компетентният орган за издаването ѝ.

Заповедта е издадена в съответствие с приложимия материален закон. Чл. 245 от ЗМВР съдържа изброяване на основанията, при наличието, на които следва да се прекрати служебното правоотношение на държавен служител от МВР, като някои от тях са обективни по своя характер, а именно не са свързани с качествата на лицето, заемащо определената длъжност. Сред тези обективни основания е и това по чл. 245, ал. 1, т. 7, б. "д" от ЗМВР – установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение (съгласно чл. 179, ал. 1, т. 2 от ЗМВР държавен служител в МВР може да бъде дееспособно физическо лице, което не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс).

Видно от представените по делото доказателства справки за съдимост на Б. К. Т. с рег.№ 977 от 14.08.2012г. и 23.08.2012г. на РС –Ловеч, става ясно , че с Решение от 5940 от 24.09.2004г. на РС-Плевен, в сила от 20.10.2004г. , постановено по НАХД № 2625/04г. по описа същия съд, жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция е освободен от наказателна отговорност и на основание чл.78а от НК му било наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лв. за извършено престъпление по чл.343б ал.1 НК .

Следователно, наличието на факта на освобождаване от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс на лицето предполага предприемането на определено поведение от административния орган, разполагащ с правомощието да

прекрати служебното правоотношение, при което същият няма преценката на това поведение, а именно прекратяването на служебното правоотношение на лицето, по отношение на което се е осъществил съответния факт. Без значение е обстоятелството дали на органа по назначаването е било известно обстоятелството на осъждане на лицето и поради незнанието на органа по назначаването лицето е било назначено на държавна служба.

Без значение е също обстоятелството дали основанието за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя е съществувало именно като такова основание при назначаването на лицето на държавна служба. Посоченото основание за прекратяване на служебното правоотношение е налице към момента на прекратяването на служебното правоотношение и същото е относимо по отношение на всички лица, заемащи съответната длъжност, по отношение на които се установява наличието на подобно обстоятелство. Не на последно място ирелевантно към спора е също така обстоятелството дали посоченото изискване на заемане на държавна служба, а именно лицето да не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс е съществувало към момента на назначаването на лицето на държавна служба.

Видно и от представеното по делото писмо с вх.№ 12540 от 02.11.2012г. от Директора на Главна дирекция „ИН” -МВР и приета като доказателство по спора с административната преписка, при кандидатстването си за назначаване на заеманата до момента на прекратяване на служебното правоотношение длъжност жалбоподателят е представил неистински или подправен официален документ- свидетелство за съдимост, видно от което , като към този момент, същият не е бил осъждан. Това обстоятелство, обаче по никакъв начин не отрича направения вече извод, че като основание за прекратяване на служебното правоотношение чл. 245, ал. 1, т. 7, б. "д" ЗМВР предвижда установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение.

Действително, съгласно чл. 245, ал. 1, т. 7, б. "д" от ЗМВР – служебното правоотношение на държавния служител в МВР се прекратява при установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение (съгласно чл. 179, ал. 1, т. 2 от ЗМВР държавен служител в МВР може да бъде дееспособно физическо лице, което не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс.

В тази връзка неоснователни се явяват са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, че прекратяването на служебното правоотношение е незаконосъобразно предвид неправилното изискване на справката за съдимост на жалбоподателя от РС-Ловеч, а не от РС –Троян, който всъщност е компетентен да издаде исканата справка с оглед месторождението на жалбоподателя. Видно от доказателствата по делото се установява, че по искане на жалбоподателя с молба вх. № 4362/10.08.2012 г. със заповед № 241/17.08.2012 г. на председателя на РС - Т. Бюлетин № 100158/26.10.2004 г. за наложеното му административно наказание по чл. 78а от НК, тъй като са изтекли седем години от датата на влизане в законна сила на

Решение № 5940/24.09.2004 г. по НОХД № 2625/2004 г. на РС - П., е унищожен на 19.11.2012г. Именно това е довело до изискване на справка от Затвора - [населено място] респ. от Районен съд - Ловеч и това обстоятелство по никакъв начин не може да доведе до незаконосъобразност на оспорваната заповед.

Предвид именно обективния си характер посоченото основание за прекратяване на служебното положение на държавния служител не предполага и изискването от страна на органа, компетентен да прекрати служебното правоотношение да извършва каквато и да било преценка на качествата на лицето и тази преценка да има каквото и да било значение за прекратяването на служебното правоотношение. Именно това е и обстоятелството поради и което и съдът не може и не следва по какъвто и да било начин да преценява качествата на лицето при изпълнение на служебните му задължения.

Заповедта отговаря на изискванията на чл. 269 от ППЗМВР – посочено е наименованието на органа, който я издава, правните и фактическите основания за издаването ѝ и разпоредителна част, в която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнение. Заповедта е връчена при спазване на изискванията на чл. 232, изр. 1 от ЗМВР – връчена е срещу подпис на държавния служител с отбелязване на датата на връчването.

Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган.

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. чл. 245, ал. 1, т. 7, б. "д" от ЗМВР материалноправни предпоставки за това.

По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

От страна на ответника по спора е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което с оглед на изхода на спора е основателно и на ответника по спора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Б. К. Т. от [населено място], чрез адв. М. С. срещу Заповед № 1-2255/18.03.2013г. на главния директор на главна дирекция "Изпълнение на наказанията" в Министерството на правосъдието, с която е прекратено служебното му правоотношение

като полицаи – надзирател I степен в ЗО „Атлант” I-ва категория към затвора [населено място], като неоснователно.

ОСЪЖДА Б. К. Т. от [населено място], обл.П., [улица] да заплати в полза на главна дирекция "Изпълнение на наказанията" към Министерството на правосъдието юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :